

Szeressétek a gyerekeket!

2025 augusztus 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

KERESZTES HADJÁRAT – Ne higgyük el a liberális propaganda hazugságát, a fiatalok nem ellenségeink.

Fiatalság bolondság – gyakran dobálózunk ezzel a szállóigével. Tévesen, a latin eredeti – iuventus ventus – ugyanis szó szerinti fordításban azt jelenti, hogy a fiatalság szél: heves, gyakran meggondolatlan, ugyanakkor

benne van e kifejezésben az általa leírt létállapot illanósága.

Ezért nem érdemes armageddoni tónusú drámai jelz?kkel illetni a fiatalokat úgy általában.

Ha így teszünk, akkor máris bekaptuk a külföldi pénzb?l fizetett liberális propagandamédia horgát.

Ha elhisszük azt a hazugságot, hogy a fiatalok mind tornából fölmentett kis libsi taknyosok, degenerált hülyék, és e tévhitre jól kiszámítható átkozódásokkal reagálunk, akkor a külföldi pénzb?l fizetett liberális propagandamédia és finanszírozói elérték céljukat, hiszen úgy vágnak árkot a nemzetbe, hogy a legjobb szándékkal, a legszentebb indulattal magunk is a megosztás eszközeivé válunk.

Ez pedig a nagy szétdobáló, vagyis a széthúzásban, a gy?lölet magjának szorgos elvetésében és keltegetésében érdekelt sátán diadala. Az ördög mindig ott rejt?zik a könny? csábításokban, így az egyes fiatalok korszellemb?l el?türemked? nihilizmusa láttán els? indulatból kikívánkozó nemzedéki anyázásban.

Ne szerezzük meg neki és emberszabású fegyverhordozóinak azt az örömöt, hogy olyanná válunk, amilyenné egyébként magunktól sosem akarnánk válni! Ehelyett vegyünk mély leveg?t, és miközben lassan, komótosan kifújjuk, nézzük meg a valóságot magát!

Els?ként szögezzük le: nincs széls?séges nemzedéki ellentét, nem igaz, hogy „a fiatalok” mind liberálisok, mind gy?lölik a magyar kormányt. Bármilyen elszántsággal sulykolja ezt a hazugságot a Telex, a 444 és a többi idegen zsoldban álló diabolikus propagandaszócs?, az bizony csak hazugság marad.

Kétségtelen, hogy egynémely nyári tömegrendezvényen el?-el?fordul a „mocskos Fidesz” skandálás. Egyes, magukat zenei el?adóknak maszkírozó politikai propagandisták által kívülr?l hergelt és manipulált tömegpszichózis közepette megesik, hogy néhány tucat vagy akár pár száz dühös, éretlen, tájékozatlan, összezavart, útkeres? (ahogy tetszik) kölyök felhevülten hülyeségeket kiabál. Nagy hiba és alapvet? tévedés ezt mértékadó politikai véleménynyilvánításnak tekinteni, pláne hasonló hevülettel különböz? helyekre eltanácsolni egy egész nemzedéket.

A fiatalok ugyanis nem az ellenségeink. A nemzedékek mesterséges egymásnak ugrasztását egyszer már átéltük, és csak baj származott bel?le. Az 1960-as évek beatforradalma az egyébként jórészt örökérvény?nek bizonyult zenei újdonságokra ráteleped? manipulátorok bomlasztó tevékenysége, ideológiai mákonyozása nyomán gyorsan „ifjúsági mozgalommá” változott, és ilyképp sajnálatosan sikeresen tagadtatta meg a megel?z? évezredek alapvet? megtartó értékeit és a sajátos helyi nemzeti, vallási, kulturális hagyományokat a frappánsnak t?n?, de valójában üres és ostoba „szeretkezz, ne háborúzz!” jelmondat mögött lapuló nihilizmus jegyében. Ebb?l habzott fel az egyébként ugyancsak vastagon manipulált, gyomorforgató 1968-as infernália.

Persze a világ folyamatosan változik, az újabb nemzedékek más kérdésekkel, kihívásokkal szembesülnek, mint az el?z?k. Az ifjúságtól sosem állt távol a szilaj, duhaj tempó, err?l tanúskodnak a középkori egyetemi rituálék, a kapcsolódó, gyakran frivol bordalok. Kell? bölcsességgel, türelemmel, jóindulattal kell ezt elnézni, annál inkább, mert szemforgatás lenne puritanista (vagy Hamvas Béla-i kifejezéssel: pietista) szigorúsággal int?n fölemelni mutatóujjunkat, miközben mi is (értve ezalatt most minden, a húszas évein túlesett nemzedéket) utáltuk, ha valami nem olyan egyszer?, mint a kétszer kett?, mi is kihívtuk és meg akartuk váltani a világot, még úgy is, hogy legbelül mindig tudtuk, hogy arra Jézus Krisztuson kívül senkinek sincs mandátuma.

A hely- és útkeres? széleskedés tehát természetes, igaz, az 1960-as évekt?l kezdve másfelé tértek az események, a fiatalokkal meg akarták tagadtatni gyökereiket, a „háborúkért felel?s” szüleik, nagyszüleik nemzedékét a „múltat végképp eltörölni” ideológia jegyében. Ez csak részben sikerült, mert a nagyszájú lázadók legtöbbje megérve maga is bölcsebbé, tapasztaltabbá vált, különösen, ha családot alapított, vagyis jöv?t épített.

Ugyanezt a mesterséges szembefordítást, megtagadtatást akarják megismételni ma is új jelmondatokkal, de a régi fondorlatokkal. Az „idejétmúlt öregek” ma már „boomerek”, és nem a régi háborúkért b?nösök, hanem a „klímagyilkosságért” meg persze a szabadság netovábbjaként ünnepeltetett aberrációk, szexuális defektusok, nemi diszfóriák kell? meg nem értéséért.

Ezen ideológiai frontvonalon ássa szorgalmasan a nemzedéki árkokat a liberális propaganda, ebb?l születik a hazug telexes, 444-es narratíva, mely szerint a fiatalok már mind az „elnyomó kormány” ellen vannak, és országszerte zeng-zúg a „mocskos Fidesz” a fesztiválokon.

Márpedig ismételjük és hangsúlyozzuk, ez nem igaz. A liberális manipuláció áldozatává válik és besétál annak csapdájába az, aki néhány száz hergelt skandálóval egy egész nemzedéket azonosít, és azt mégoly jogos indulatában igazságtalan, méltánytalan sommás dörgedelmekkel dorongol le. Már csak azért is, mert a felf?tött nyáresti skandálás nem politika, még csak nem is politikai vélemény, hanem hangpárbaj, virtus, men?sködés. Szakkifejezéssel: brahi.

Másfel?l a fiatalok többsége tele van kérdésekkel, kételyekkel, érzékenységekkel, gyakran sebzettségekkel. Szent igazságérzettel ostorozzák az ellentmondásokat, a kisebb és nagyobb hibákat és b?nöket, fekete-fehér, szögletes, néha tüskés néz?pontjukból a maguk praktikusságában áramvonalas társadalmi megszokásokat megalkuvásnak látják, gyakran harcban állnak a világgal – miközben maguk is részei, formálói, gyakran haszonélvez?i annak.

Csak még nincsenek ezzel teljesen tisztában, mert most hagyták maguk mögött a jó esetben szeretetteljes gyerekkort, az otthonról hozott szokásokat, néz?pontokat, világlátásokat, és a feln?tté válás során számtalanszor megégetik magukat, csalódnak, falakba ütköznek, miközben vágtatnának át az életen, amíg lehet, amíg a feln?ttlét felel?ssége meg nem lassítja a vágtázást.

Közhely, de nem árt mindig tudatosítanunk magunkban, hogy ez igen érzékeny életszakasz, amikor az ember könnyen mond, tesz olyat, amit maga sem gondol komolyan, s?t, gyakran sehogyan sem gondol, csak ösztönb?l rúg egyet. De minden fiatal a szülei gyereke, a formálódó jöv? a szül?k bizonyítványa. Az pedig az id?sebb nemzedékek felel?ssége, mindannyiunké, hogy miként szólunk a fiatalokhoz. A „bezzeg az én id?mben” néha jólesik, de ha meggondoljuk, minden nemzedéknek megvolt a maga „bezzegideje”, amelyek a lázas évek elmúltával szépen egybeérnek, és életfolyammá válnak. Ha az ellenséges propagandamédia hazugságainak felülve elhisszük a „minden fiatal gy?löli az elvénült Fideszt” narratívát, és így is reagálunk, azzal akaratunk ellenére igazoljuk azt az ugyancsak hazug tézist, hogy az „öreg, iszapszem? boomer konzervatívok” semmit sem értenek a világból, így jobb, ha lelépnek a színr?l.

Ezért hát legyünk türelemmel a politikailag véletlenül sem egységes fiatalok iránt! Nem a dühösködés, hanem a szeretet köti össze a nemzedékeket. „Szeressétek a gyerekeket!”, tanítja a Pokolgép zenekar örökérvény? balladája.

Bizonyosak lehetünk benne, hogy még a mocskosfideszez?k között is akad majd olyan, aki, amikor nem valamely zenésznek jóindulattal sem nevezhet? pillanatnyi sztárocska felizzított h?fokú fellépésén sodorja a pillanat, hanem felel?sséggel kell mérlegelnie a tényeket, meg fogja állni a helyét, és helyesen fog dönteni. Ne higgyük el a nemzedékek harcának hazug meséjét, ne sétáljunk bele a Telex, a 444 meg a többi idegen zsoldban álló propagandaszócs? zsákutcájába!

Ágoston Balázs - www.magyarnemzet.hu

Ajánló